

မင်းမြတ်သူရ

မြေဖြူရင်မ

မြေဖြူရှင်မ အခန်း(၁)

တစ်နေ့သ၌ ဆိပ်ကမ်းမြို့လေးတစ်မြို့၏ မြို့စွန်တွင်ရှိသော
အရက်ဆိုင်ကလေးတွင် ညနေစောင်းချိန်၌ အရက်သမားများနှင့် စည်ကားနေလေ၏။
။

ထိုအရက်ဆိုင်ကလေးသည် ဆိပ်ကမ်းတွင်လုပ်ကိုင်ကြသော
အလုပ်သမားများ လာရောက်သောက်သုံးကြသဖြင့် လွန်စွာစည်ကားလေ၏။

အလုပ်သမားများသည် ဆိပ်ကမ်း၌ တစ်နေကုန်အလုပ်ပင်ပန်းကြသဖြင့်
အရက်ကို တစ်စုံစီမိမိသောက်ကာ ငြင်းကြခုန်ကြရင်း အပန်းဖြေကြလေ၏။
ထို့ကြောင့်ပင် အရက်ဆိုင်ကလေး အတွင်း၌ ဆူညံပွက်၍ နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လွန်စွာပိန်လှီပြီး မုတ်ဆိတ်မွေး၊
ပါးပြိုင်းမွေးများရှိသော လူကြီးတစ်ဦး သည် အရက်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှ တစ်ဝိုင်းသို့
ကူးသန်းနေ၏။

ထိုအဘိုးကြီး၏ အမည်မှာ ဦးဖိုးငိုဟူ၍ ဖြစ်ပြီး ဦးဖိုးငိုသည်
အရက်ဂျူးကပ်နေသူဖြစ်ပြီး တစ်သက်လုံး အရက်ကို
သဲကြီးမဲကြီးသောက်လာသူဖြစ်၏။

ဦးဖိုးငိုသည် ငွေစကြေးစကလေးများကို ဆောင်ယူလာပြီး
နဲ့စဉ်အရက်သောက်၏။ သူ၏ အရက်များကုန်သောအခါ
ရေချိန်မပြည့်သေးဟုဆိုကာ သူတစ်ပါး၏ အရက်များကို တစ်ဝိုင်းပြီး
တစ်ဝိုင်းကူးသန်းကာ တောင်းရမ်းသောက်၏။

ဦးဖိုးငိုသည် အရက်မသောက်သည့်အချိန်တွင် သဘောကောင်းသူဖြစ်၏
။

သူ၏ မျက်နှာထားမှာ အလွန်ချိုပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို လူချစ် လူခင်များ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အရက်ဝိုင်းများကူးသန်း၍ တောင်းရမ်းသောက်ခြင်းကို နားလည်ခွင့်လွှတ် သူများပြား၏။

ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးကိုယ်တိုင်ပင် ဦးဖိုးငို၏ အပြုအမူကို မသိကျိုးကျွံပြုထား၏။

ဦးဖိုးငိုသည် ထိုအခွင့်အရေးကိုအရယူကာ အရက်ဆိုင်ကလေးတွင် သူတစ်ပါးကို အနိုင်ကျင့်ပြီး တောင်းရမ်းသောက်၏။

သို့သော် ယနေ့ညတွင် ဦးဖိုးငိုအတွက် ကံဆိုးသောညဖြစ်ခဲ့၏။
ဦးဖိုးငိုသည် အခါတိုင်းနေ့ များကဲ့သို့ အရက်ခွက်လေးကိုင်ကာ တစ်ဝိုင်းပြီးတစ်ဝိုင်း ကူးသန်းသောက်၏။

စားပွဲဝိုင်းများ၌ ထိုင်၍ အရက်သောက်နေသူများသည် ဦးဖိုးငိုအတွက် အရက်အနည်းငယ် စွန့်ကြဲ၏။

ဦးဖိုးငိုသည် တစ်ဝိုင်းပြီးတစ်ဝိုင်းကူးသန်း၍ သောက်ပြီးနောက် ဖဲရှုံး၍ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ပြန်လာသော တံငါသည်တစ်စုနှင့်ဆုံ၏။

တံငါသည်များသည် အရက်ဆိုင်သို့ ပထမဆုံးရောက်ရှိလာသူများဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အရက်တောင်းသောက်လေ့ရှိသော ဦးဖိုးငို၏ အကျင့်စရိုက်ကို မသိချေ။ တံငါသည်တစ်ဦးသည် ဦးဖိုးငိုကို ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်မောင်းထုတ်လိုက်၏။

သို့သော် ဦးဖိုးငိုသည် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် လက်လျှော့တတ်သူမဟုတ်ချေ။

တံငါသည်များကို မျက်နှာချိုသွေး၍ နောက်တစ်ကြိမ်
ထပ်တောင်းပြန်၏။ ထိုအခါ ဖဲရှုံး နေသော တံငါသည်တစ်ဦးက ဒေါသတကြီးဖြင့်

“အဘိုးကြီး ထွက်သွားစမ်း၊ ဖဲရှုံးလို့ စိတ်ညစ်နေတယ်။
ဘာအောက်မေ့လဲ၊ အသေသတ် ပစ်လိုက်မယ်”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးဖိုးငိုက တံငါသည်ကို
အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စိတ်ဆိုးနေတာလဲကွာ၊ ငါ
ဆိုင်မှာအရက်တောင်းသောက်နေတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီ။
အရက်နည်းနည်းစွန့်ကြဲဖို့ ဒီလောက်တွန့်တုတ်လှတွေ မတွေ့ဖူးပါဘူးကွာ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေရာ တံငါသည်သည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ
ထိုင်ရာမှထ၍ ဦးဖိုးငို၏ အကျူးရင်ဘတ်ကိုစုကိုင်ကာ
စားပွဲဝိုင်းမှဆောင့်တွန်းလိုက်လေ၏။

တံငါသည်သည် လွန်စွာသန်မာထွေးကျိုင်းသဖြင့် ဦးဖိုးငို၏
ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရက်ဆိုင်တံခါး ပေါက်မှ လမ်းပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲလွင့်သွားလေ၏။
ထိုအခါ ဆိုင်ထဲရှိလူများသည် ဇရက်မင်းစည်းစိမ် ခံနေရာမှ
အလန့်တကြားဖြစ်သွားလေ၏။

ဦးဖိုးငိုသည် တံငါသည် ဆောင့်တွန်းလိုက်သောအရှိန်ကြောင့်
မြေပေါ်တွင် တုံးလုံးပက် လက်လဲလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တောင်းကလေးကိုပိုက်လာသော လူငယ်တစ်ဦးသည်
တောင်းကိုပစ်၍

“ဦးလေး”

ဟုအော်ဟစ်ကာ ဦးဖိုးငိုကို ပြေးပွေ့လိုက်လေ၏။ လူငယ်က ဦးဖိုးငိုကို

မချီတင်ကဲဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေးကိုလဲကျအောင်
ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ ဪ.....ဦးလေး သူတစ်ပါးအရက်တွေ
တောင်းသောက်ပြန်ပြီနဲ့တူတယ်။ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့လို့
ကျုပ်အတန်တန်တားနေရဲ့သားနဲ့ဗျာ”

ဟုပြောရင်း လူကြီးကို လဲကျနေရာမှ ပွေ့ထူလိုက်လေ၏ ။

ထို့နောက် အရက်ဆိုင်တံခါးပေါက်သို့သွားကာ
ဆိုင်ထဲရှိအရက်သမားများကို မျက်လုံးဝေ့ ကြည့်၍

“ကျုပ်ဦးလေးဟာ အရက်ရဲ့ကျေးကျွန်ဖြစ်နေပါပြီဗျာ၊ ဒါကြောင့်
အရှက်သိက္ခာကင်းမဲ့ပြီး သူတစ်ပါးအရက်ကို တောင်းသောက်နေတာပါ၊
နောက်တစ်ခါဆိုရင် ဒီလိုမဖြစ်ဖို့အတွက် ကျုပ် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမှာပါ။
ဦးလေးရဲ့အပြစ်အတွက် ကျုပ်အားလုံးကို တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟုပြောဆိုပြီး ဦးဖိုးငိုကိုတွဲကာ အရက်ဆိုင်နှင့်ဝေးရာအရပ်သို့
တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွား လေ၏ ။

ဦးဖိုးငိုနေထိုင်သောအရပ်သည် ဆိပ်ကမ်းနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော
ကုန်လှောင်ရုံများ ကြားရှိ ခနော်ခနဲ့တဲကလေးဖြစ်၏ ။

လူငယ်သည် တဖျစ်တောက်တောက်ပြောဆို၍ ဦးဖိုးငိုအား
တဲဆီသို့တွဲခေါ်လာ၏ ။

ရေချိန်လွန်နေဟန်ရှိသော ဦးဖိုးငိုထံမှ မည်သည့်စကားပြန်ကိုမျှ
မရရှိချေ။

လူငယ်သည် တဲကလေးအတွင်းသို့ရောက်သောအခါ ဦးဖိုးငိုကို
ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့တင်၍ မီးအိမ်ကလေးကို ထွန်းညှိလိုက်၏ ။

ထို့နောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ပိုးလိုးပက်လက်လဲနေသော
လူကြီးကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်း လိုက်ပြီး

“ဒီလောက်အသက်အရွယ်ရောက်မှ သူတစ်ပါးရဲ့တွန်းထိုး
ရိုက်ပုတ်တာကို ခံရတယ်လို့ ဗျာ၊ ဒါဟာ ဦးလေးမဟုတ်လို့ ဒီလိုခံရတာ ဗျာ။
အရက်ကို တော်ရုံတန်ရုံသောက်ရင် တော်ရောပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ သူတစ်ပါး
မသဒ္ဓါရေစာကို တောင်းရမ်းသောက်ရတာ လဲ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ဦးလေး
ဒီလိုတောင်းမသောက်နဲ့တော့ဗျာ၊ ဦးလေးအဝသောက်နိုင်အောင်
ကျုပ်ပိုက်ဆံရှာပေးမယ်”

ဟုပြောလေရာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်းနေသော
ဦးဖိုးငိုက လေသံယဲ့ယဲ့ ဖြင့်

“လူလေးပိုက်ဆံပေးလည်း ကျုပ်မသောက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီနေ့ညဟာ
အရက်ကို ဦးလေး နောက်ဆုံးသောက်သွားတာပါ”

ဟုပြောလေ၏ ။ လူငယ်က ဦးဖိုးငို၏ စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဗျာ အရက်ကို ဦးလေးက ဒီနေ့ညနောက်ဆုံးသောက်တာ ဟုတ်လား။
နားရှိလို့သာ ကြားရ တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တော့ မယုံနိုင်ဘူး။ ဦးလေးပဲ ပြောဖူးတယ်လေ။
ငါဟာ အရက်ကို သိပ်သစ္စာရှိ တယ်။ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူးတဲ့။ ငါသေမှ
အရက်ကိုဖြတ်မယ်ဆို”

ဟုပြောလေရာ ဦးဖိုးငိုက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ဒီနေ့ည ဦးလေးသေတော့မှာပါ။

လူလေးနဲ့စကားတွေအများကြီးပြောပြီးရင် ဦးလေး လူ့လောကက
ထွက်ခွာသွားရတော့မယ်။ ဦးလေးမသေခင် တစ်သက်လုံးလျှို့ဝှက်လာခဲ့တဲ့
လူလေးရဲ့ဘဝနောက်ကြောင်းတွေကို ပြောပြရဦးမယ်”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်သည် ဦးဖိုးငိုကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဦးလေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဦးလေးစကားကို

ကျုပ်နားမလည်တော့ဘူးဗျာ၊ ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါဦးဖိုးငိုက သက်ပြင်းချ၍

“အရက်ဆိုင်ထဲက လဲအကျမှ ဦးလေးခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရသွားတယ်။

အဲဒီ ဒဏ်ရာကြောင့် ဦးလေးခေါင်းတွေသိပ်မူးနေတယ်။ ဒါကြောင့်

ဦးလေးမနေရတော့ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒီကမ္ဘာ မြေပေါ်က

မကြာမီထွက်ခွာသွားရတော့မယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့

ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကြီး ကျောခိုင်းထွက်ခွာရမယ်လို့ ဦးလေးမထင်ခဲ့မိဘူး။

အင်းပေါ့လေ၊ လောကကြီးမှာ ဘယ်အရာ ကိုမှ ကြိုတင်တွက်ဆထားလို့

မရနိုင်တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးဖိုးငို၏ စကားဆုံးသည်နှင့် လူငယ်သည် စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ပြေးပွေ့ပြီး

ခေါင်းကိုထူမလိုက်ရာ လူကြီး၏ ခေါင်းအောက်မှ စေးကပ်သောသွေးများကို

တွေ့ရလေ၏။

လူငယ်သည် လူကြီး၏ ဒဏ်ရာကိုကြည့်၍

“ဟင်.....ဦးလေးရဲ့ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရသွားတာပဲ၊ သွေးတွေလည်း

အများကြီးထွက်နေ တယ်၊ ဆေးဆရာခေါ်မှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေရာ လူကြီးက ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“မခေါ်ပါနဲ့လူလေးရယ်၊ ဦးလေး မနေရတော့ဘူး၊ ဦးလေးခေါင်းတွေ

မူးဝေနေတယ်။ မျက်လုံးထဲမှာလည်း ဝေဝါးနေတယ်။ လူလေး

ဆေးဆရာသွားခေါ်နေချိန်မှာ ဦးလေး လူ့လောက က ထွက်ခွာသွားရင်

မှာစရာရှိတာတွေ မှာနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ တကယ်တော့ လူ့ဘဝဆိုတာ အလွန်တိုတောင်းပါတယ်။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးဟာ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲ”

ဟုပြောလေ၏ ။ လူငယ်က ဦးဖိုးငိုကို စိုးရိမ်ကြီးဟန်ဖြင့်

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးရယ်၊ ဆေးဆရာကို အရင်သွားခေါ်ရအောင်၊ ဦးလေးခေါင်းက သွေးတွေအများကြီးထွက်နေတယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ ဦးဖိုးငိုက သက်ပြင်းချ၍

“ဆေးဆရာခေါ်လည်း မနေရတော့ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပါ။ အချိန် တွေကို မဖြုန်းပါနဲ့၊ တကယ်တော့ လောကမှာ ဖြစ်ချိန်တန်ရင် ဖြစ်ကိုဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘယ်အရာနဲ့မှ ကာကွယ်တားဆီးလို့မရဘူး။ သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မသကာပါပဲကွာ၊ လောလောဆယ် အရေးအကြီး ဆုံးက လူလေးဘဝရဲ့ နောက်ကြောင်းကို ပြောပြဖို့ပဲ၊ လူလေး အရင်တုန်းက ဘဝနောက်ကြောင်း ကိုအမျိုးမျိုးမေးမြန်းခဲ့ပေမယ့် ကျုပ်မဖြေမိဘူး။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဦးလေးကို မုန်းတီး သွားမှာစိုးလို့ပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ လူငယ်က အံ့သြဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာ.....ဦးလေးကို ကျုပ်က မုန်းတီးသွားမယ်ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ မုန်းတီးရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ အရက်သမားကြီးက အသက်ကိုခဲယဉ်းစွာ ရှူရှိုက်၍

“မုန်းတီးစရာရှိလို့ မုန်းတီးမှာပေါ့ကွာ၊ ဦးလေးပြောတဲ့စကားကို သေချာနားထောင်ပါ။ တကယ်တော့ ဦးလေးဟာ ရက်စက်ခဲ့တယ်။ ယုတ်မာကောက်ကျစ်ခဲ့တယ်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် ခဲ့တယ်။ ဦးလေးရဲ့မိုက်ပြစ်ကြောင့် လူလေးဟာ ဓားစာခံဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ တကယ်တော့

လူလေးရဲ့ မိခင် မပန်းရံဟာ မြို့ပေါ်မှာ
အချောဆုံးအလှဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ မပန်းရံရဲ့ဖခင် သူဌေးကြီး
ဦးရန်အောင်ကလည်း ဆယ်သက်စားလို့မကုန်အောင် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ
ထားရစ်ခဲ့တယ်။ မြို့ပေါ်က ကာလသားတွေအားလုံး မပန်းရံကိုပိုးပန်းကြတယ်။
နောက်ဆုံးတော့ မပန်းရံကိုယ်တိုင် စိစစ်ပြီး အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ်
လက်ရွေးစင်လူသုံးယောက်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တယ်။ ဒီသုံးယောက် စလုံး မြို့ပေါ်က
လူကုံထံမျက်နှာကြီးစာရင်းဝင်တွေပါ။ မပန်းရံရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ထဲမှာ ဦးလေး
လည်းအပါအဝင်ပဲ။ ဦးလေးလို ကံထူးရှင်နှစ်ယောက်ကတော့ ဖိနပ်သူဌေးရဲ့သား
မောင်ကြီးနဲ့ စက်သူဌေးသားချစ်ထူးတို့ဖြစ်တယ်။ မောင်ကြီး၊ ချစ်ထူးနဲ့ ဦးလေးဟာ
မပန်းရံကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ အတွက် အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းခဲ့ကြတယ်။
ဦးလေးတို့အားလုံး အရည်အချင်းချင်း မကွာခြားတဲ့ အတွက် မပန်းရံရဲ့မေတ္တာကို
ဘယ်သူဆွတ်ခူးမလဲဆိုတာ တိတိကျကျမပြောနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်
မြို့ပေါ်ကလူတွေကလည်း ဦးလေးတို့သုံးယောက် ဘယ်သူ
မပန်းရံရဲ့မေတ္တာကိုရမလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ မပန်းရံဟာ သူ့ရဲ့အသက်
(၂၅) နှစ်မြောက်မွေးနေ့ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကျင်းပပြီး
ဦးလေးတို့သုံးယောက်တည်းက တစ်ယောက်ကိုအိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ်
ရွေးချယ်မယ်လို့ ကြိုတင်ကြေငြာထားတယ်”

ဟုပြောရင်း အရက်သမားကြီးသည် မောလှဟန်ဖြင့် ခဏမျှနားလေ၏ ။
ထို့နောက် လူကြီးက ဆက်လက်၍

“ဦးလေးတို့ဟာ မပန်းရံရဲ့မျက်နှာရအောင် အလွန်အဖိုးတန်တဲ့
မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ အပြိုင်အဆိုင်လက်ဖွဲ့ကြတယ်။ ဦးလေးက
မိုးကုတ်မြို့ကိုတက်ပြီး အလွန်အရည်အသွေးကောင်း တဲ့ ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးကို
ဈေးကြီးပေးဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ မပန်းရံအတွက် အလွန်လက်ရာ မြောက်ပြီးလှပတဲ့
ဘယ်ကြီးတစ်ကုံး လက်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်။ မောင်ကြီးနဲ့ချစ်ထူးကလည်း

စက်သူဌေးသားနဲ့ ဖိနပ်လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးသားပီပီ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ လက်ဆောင်တွေကို လက်ဖွဲ့ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မပန်းရုံရဲ့ မွေးနေ့ကျင်းပမယ့်နေ့ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ မြို့ပေါ်ကလူတွေ အားလုံး အဲဒီ နေ့ကိုစိတ်ဝင်စားပြီး စောင့်ကြည့်ခဲ့တယ်။ လူငယ်ကာလသားအများစုကတော့ ဦးလေးတို့သူဌေးသား သုံးယောက်ကို အလွန်အားကျနေခဲ့တယ်။ ဦးလေးတို့ဟာ အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး မပန်းရုံရဲ့မွေးနေ့ပွဲကိုတက်တယ်။ အဲဒီ ညမှာ မပန်းရုံက သူ့ရဲ့တစ်သက် တာလက်တွဲဖော်ကို ဖွင့်ဟပြီး ပြောဆိုခဲ့တယ်”

ဟုပြောရင်း မောလျဟန်ဖြင့် တစ်ခဏမျှနားလေ၏ ။ ပြီးနောက် ဆက်လက်၍

“အဲဒီ ညက မပန်းရုံက ငါတို့မထင်မှတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့လက်တွဲဖော်အဖြစ် ထုတ်ဖော်ပြီး ပြောပြခဲ့တယ်။ မပန်းရုံရဲ့စကားကိုကြားရတော့ ငါတို့သူဌေးသားသုံးယောက်သာ မကဘူး။ မြို့ပေါ်ကလူကုန်ထဲတွေအားလုံး အံ့သြသွားကြတယ်။ မပန်းရုံဟာ ငါတို့သုံးယောက်ကို လက်တွဲဖော်အဖြစ်မရွေးချယ်ဘဲ အင်မတန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး ဘယ်သူမှဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ် တဲ့ ကိုငွေအေးဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ပြောခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ကိုငွေအေး ဆိုတာ မြို့ပြင်မှာနေထိုင်တဲ့ တံငါသည်တစ်ဦးပါပဲ။ ဦးလေးတို့လို သူဌေးသားပိုက်ဆံဝါးလားတွေ ကို လက်မထပ်ဘဲ တံငါသည်တစ်ယောက်ကိုလက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ဦးလေးတို့နားမလည် နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဦးလေးတို့သူဌေးသားသုံးယောက်ဟာ မပန်းရုံကို မကျေမချမ်းနဲ့ ဝိုင်းဝန်း မေးမြန်းကြတယ်။ ဒီတော့ မပန်းရုံက အဓိပ္ပာယ်ရှာရခက်တဲ့အပြုံးနဲ့ ပြုံးလိုက်ပြီး ရှင်တို့သူဌေးသား ပိုက်ဆံဝါးလားတွေကိုစွန့်လွှတ်ပြီး ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်ရခြင်းကတော့ ဖြေရှင်းရခက်တဲ့ ကျေးဇူးတရားကြောင့်ပါပဲ။ ကျေးဇူးတရားဆိုတာ ဘဝဆိုတဲ့ ကိတ်မုန့်ပေါ်က မလိုင်ခဲလိုပဲတဲ့”

ဟုပြောရင်း မောလျဟန်ဖြင့် ခဏမျှနားပြန်၏။ လူငယ်သည်
အရက်သမားကြီး၏ စကား ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလေ၏။

အရက်သမားကြီးက ဆက်လက်၍

“ဦးလေးတို့ သူဌေးသားသုံးယောက်ဟာ မပန်းရုံက
ဦးလေးတို့ကိုလက်မထပ်ဘဲ ဆင်းရဲ သားတစ်ယောက်ကိုလက်ထပ်လိုက်တာ
အတော်မကျေမချမ်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ တုန်းက ငယ်ရွယ် သူပီပီ
မပန်းရုံရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ဦးလေးတို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေတယ်ဆိုပြီး
ဒေါမာန်ပွားခဲ့ တယ်။ တံငါသည်ဆင်းရဲသားကိုလည်း ရန်ငြိုးရန်စထားဖြစ်ခဲ့တယ်။
ဒါကြောင့် ဦးလေးတို့ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး တံငါသည်ကို အရှက်ရအောင်
နှိမ့်ချစော်ကားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တံငါသည်ဟာ ဦးလေးတို့မျှော်မှန်းသလို
အဆိပ်မဲ့တဲ့ရေမြွေမဟုတ်ဘူး။ အဆိပ်ရှိတဲ့ မြွေဆိုးမြွေဟောက်
တစ်ကောင်ဖြစ်နေတယ်။ ဦးလေးတို့ဟာ တံငါသည်ဆင်းရဲသားကို
လူပုံအလယ်မှာဂုဏ်သိက္ခာ ပျက်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လှောင်ပြောင်ပြီး
ထိုးကြိတ်ခဲ့တယ်။ တံငါသည်ဟာ ဦးလေးတို့ကို ပထမပိုင်းမှာ သည်းခံပြီးနေတယ်။
နောက်တော့ နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင်ပြမယ်ဆိုပြီး
သူဌေးသားမောင်ကြီးနဲ့ ချစ်ထူးရဲ့မျက်နှာကို ဒူးနဲ့တိုက်လိုက်တာ
မောင်ကြီးရောချစ်ထူးပါ သွား သုံးချောင်းစီကျွတ်ထွက်သွားတယ်။
ဦးလေးရဲ့နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနဲ့ရိုက်လိုက်တာ နားထဲက သွေးတွေထွက်ပြီး
နှစ်ပေါင်းများစွာ နားလေးသွားခဲ့ရတယ်။ နောက်တော့မှ စုံစမ်းသိရတာ က
တံငါသည်ဟာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်ဆိုပဲ”

ဟုပြောရင်း အရက်သမားကြီးသည် မောလျဟန်ဖြင့် ခဏနားပြန်၏။
ပြီးနောက် အရက် ပုလင်းရှိရာသို့ လက်လှမ်းလိုက်ပြီး

“အရက်တစ်ပုလောက် မသေမီထပ်သောက်ချင်သေးတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ လူငယ်က ဖင်ကပ်သာကျန်ရှိသော အရက်ပုလင်းကို လူကြီး၏ ပါးစပ်၌ တွေ့ပေးလေ၏။ လူကြီးသည် အရက်ကို သောက်လိုက်ပြီးနောက်

“ငါ့ရဲ့ပြိုင်ဘက် မောင်ကြီးနှင့်ချစ်တူးက သွားသုံးချောင်းစီကျွတ်တဲ့အချိန်ကစပြီး မပန်းရုံရဲ့ နာမည်ကိုတောင် မကြားချင်တော့ဘူး။ ငါကတော့ တံငါသည်ရဲ့ရိုက်နှက်မှုကြောင့် နားပင်းတဲ့ ဝေဒနာကိုခံစားရတယ်။ လူတွေကြားရောက်တိုင်း ငါကိုယ်ငါ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်လိုခံစားရတယ်။ ဒီလိုခံစားရတိုင်း တံငါသည်ကို ဒေါမာန်ကြီးခဲ့တယ်။ မပန်းရုံနဲ့ တံငါသည်လင်မယားကို လက်စား ချေဖို့ကြံရွယ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့မှာ မပန်းရုံတို့ခြံကြီးရှေ့ကို မယောင်မလည်နဲ့ သွားကြည့်ရင်း လက်တွန်းလှည်းပေါ်က ကလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရတယ်။ ကလေးအနီးမှာ အစောင့်အကြပ် လည်းမရှိတာနဲ့ ကလေးကိုခိုးယူခဲ့တယ်။ အဲဒီ ကလေးကတော့ လူလေးမောင်သီဟပါပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

လူငယ်သည် အရက်သမားကြီး၏ စကားကြောင့် အံ့သြသွားလေ၏။ အရက်သမားကြီးထံမှ နှစ်ပေါင်းများစွာမေးမြန်းခဲ့သော လျှို့ဝှက်ချက်၏ အဖြေကို ယနေ့ညသိရချေပြီ။

လူငယ်သည် အရက်သမားကြီးနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ခြင်းမရှိကြောင်းသိရသဖြင့် မိမိဘဝ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မကြာခဏမေးမြန်း၏။

သို့သော် အရက်သမားကြီးက လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ရပ်အနေနှင့်သာ ထားရှိခဲ့လေ၏။

ယနေ့ညတော့ လျှို့ဝှက်ချက်၏ အဖြေကို သိရချေပြီ။ အရက်သမားကြီးသည် မိမိကို ခိုးယူ မွေးစားထားခြင်းဖြစ်၏။

အရက်သမားကြီးသည် မိမိ၏ မိဘများနှင့်

ရန်ငြိုးရန်ဖက်များဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အရက်သမားလူကြီးသည် မိမိကို လူဖြစ်အောင် ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့၏။

အရက်သမားလူကြီးက

“လူလေးရဲ့မိဘနှစ်ပါးကို လက်စားချေချင်စိတ်နဲ့

လူလေးကိုခိုးယူခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်သားသမီး အရင်းအခြာလိုပဲ သဘောထားပြီး

ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ပါတယ်။ လူလေးရဲ့မိဘနှစ်ပါးကို မုန်းတီးရွံရှာ ပေမယ့်

လူလေးအပေါ်မှာတော့ ဘယ်လိုမှမရက်စက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ လူလေးအပေါ်မှာထားတဲ့

ဦးလေး ရဲ့သံယောဇဉ်က မိဘအရင်းတွေထက် မလျော့ပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ လူကြီး၏ စကားကြောင့် လူငယ်က

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ဦးလေးရဲ့မေတ္တာစေတနာကို ကျုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ဦးလေးကို ကိုယ့်ရဲ့မိဘအရင်းလို သဘောထားပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ အရက်သမားကြီးသည် လူငယ်၏ စကားကြောင့်

မျက်လုံးဝင်းပကြည်လင် သွားပြီးလျှင်

“တကယ်ပြောတာလား လူလေးရယ်။ လူလေးရဲ့စကားကိုကြားရလို့

ဦးလေးတော့ သေပျော်သွားပါပြီ။ လူလေးဘဝရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖွင့်မပြောခဲ့တာက

တစ်နေ့နေ့မှာ အမှန်တွေ ကို လူကလေးသိရင် ဦးလေးကို မုန်းတီးရွံရှာသွားမှာ

စိုးရိမ်လို့ပါ။ တကယ်တော့ ဦးလေးမှားခဲ့ တာပါ။ ရန်ငြိုးရန်စတင်ခဲ့ကို

မီးပွားတစ်ခုလို မွေးထားမိလို့ မီးတောက်ကြီးဖြစ်သွားတာပါ။ တကယ် တော့

လောကမှာ အရာအားလုံးဟာ ကံစီမံရာပါပဲကွာ။ ဒီလိုအခြေအနေတွေဖြစ်အောင်

ဦးလေး လုပ်ခဲ့တယ်လို့ထင်တယ်။ တကယ်တော့ ဦးလေးလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊

ကံတရားက အရာ အားလုံးကို စနစ်တကျဖြစ်အောင် စီစဉ်သွားတာ။ ဒီအချိန်ကစပြီး

လူလေးဘဝရဲ့ အလှည့် အပြောင်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး ဦးလေးရဲ့ခေါင်းအုံးထဲမှာ
လူလေးမိဘနှစ်ပါးရဲ့ အမည်နဲ့နေရပ်လိပ်စာကို ရေးသားထားတယ်။
ဦးလေးသေသွားရင် လူလေးမိဘတွေဆီပြန်ပြီး အကျိုးအကြောင်းကိုပြောပြ ပါ။
ဦးလေးရဲ့ခေါင်းအုံးထဲမှာ လူလေးငယ်စဉ်က ဆွဲတဲ့ ဒေါင်းရုပ်ဆွဲပြားနဲ့
ဆွဲကြိုးလေးရှိတယ်။ လူလေးမိဘတွေနဲ့တွေ့ရင် ဒေါင်းရုပ်ဆွဲပြားနဲ့ ဆွဲကြိုးကိုပြပါ။
ဒါဆိုရင် လူလေးကိုသူတို့ ကောင်း ကောင်းမှတ်မိမှာပါ”

အရက်သမားကြီးသည် ပြောရင်း မောလျဟန်ဖြင့်
မျက်လုံးများမှိတ်စက်လိုက်လေ၏ ။ သီဟက အရက်သမားကြီးကို
ပူပင်သောကစိတ်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ် အရက်သမားကြီးသည်
ညင်သာစွာအသက်ထွက်သွားလေ၏ ။

သီဟသည် အရက်သမားကြီးကိုလှုပ်ယမ်း၍ မရတော့သဖြင့်
သေဆုံးပြီဟုအသိဝင်ကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ငိုလိုက်လေတော့၏ ။

သူ၏ မွေးစားဖခင်ကြီး ကမ္ဘာမြေက ထွက်ခွာသွားချေပြီ။

*

သီဟ၏ မွေးစားဖခင်ဖြစ်သော အရက်သမားကြီး၏ ဈာပနသည်
ခမ်းနားသိုက်မြိုက်ခြင်း မရှိဘဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့၏ ။ သီဟသည်
ဖခင်ရက်လည်ပြီးသောအခါ ၎င်းပြောဆိုခဲ့သော ခေါင်းအုံးကလေးကို ခွဲလိုက်၏ ။

ထိုအခါ ခေါင်းအုံးထဲတွင် ဒေါင်းရုပ်ဆွဲပြားနှင့် ဆွဲကြိုးငယ်လေးကို
တွေ့ရ၏ ။ စက္ကူခေါက် ကလေးတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ သူ၏
မိဘအရင်းများ၏ အမည်နှင့်နေရပ်လိပ်စာကိုလည်း တွေ့ရှိရ၏ ။

သူသည် မွေးဖခင် အရက်သမားကြီး၏ ရန်ငြိုးကြောင့်
မိဘရင်းခြာများနှင့် ရှင်ကွဲကွဲခဲ့ရ၏။ ယခု မိဘများက မိမိကိုမြင်လျှင်
သားသမီးရင်းခြာဟု အသိအမှတ်ပြုပါ့မလားမသိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ၏ မိဘအရင်းအခြာများကို
ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ချင်သော ဆန္ဒရှိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေးမှ
ထွက်ခွာရန်ပြင်ဆင်လေ၏။

သီဟသည် အထုပ်အပိုးများကိုပြင်ဆင်၍ မြို့ကလေးမှထွက်ခဲ့လေ၏။
သူသည် မြို့များ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ဖြတ်သန်းပြီး မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းရှိ
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ဖွံ့ဖြိုးသော မြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ထိုမြို့၌ သူ၏ မိဘနှစ်ပါးရှိ၏။ သူ၏ မိဘများသည် ထိုမြို့၏
အချမ်းသာဆုံး လူကုထံများ ဖြစ်၏။ သီဟသည် မိဘရင်းခြာများနှင့်
တွေ့ဆုံတော့မည်ဆို၍ သူ၏ စိတ်များ လှုပ်ရှားနေ၏။

သီဟသည် ဗိုက်ထဲတွင်ဆာလောင်နေသော်လည်း
မိဘများနှင့်တွေ့ဆုံရန် စိတ်စောနေ သဖြင့် ထမင်းဆိုင်သို့မဝင်သေးဘဲ
မြို့စွန်ရှိမိဘများ၏ အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

သီဟသည် လွန်စွာမြင့်မားသော အုတ်တံတိုင်းကြီးများ
ကာရံထားသောအိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာ၏။

ထိုအုတ်တံတိုင်းကြီးကာရံထားသောအနောက်တွင် လွန်စွာကြီးမားသော
တိုက်အိမ်ကြီး ရှိ၏။ ခြံဝင်းကြီးတွင်လည်း သစ်ပင်ပန်းမန်များ
စုံစုံလင်လင်ရှိနေလေ၏။

သီဟသည် မိဘများ၏ အိမ်ကြီးရှေ့တွင်ရပ်၍ ကြီးမားခုံထည်သော
တံခါးကြီးကို ငေးမော ကြည့်နေလေ၏။ သီဟသည် မိဘရင်းခြာများနှင့်
တွေ့ရတော့မည်ဆိုပြီး အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

ဤမျှချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိဘများသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ
ပျောက်ဆုံးနေသော သား တစ်ယောက်ကို သားအရင်ဟု
အလွယ်တကူယုံကြည်လက်ခံပါ့မလားမသိ။

သူ၏ အိတ်ထဲတွင် ငယ်စဉ်ကဆွဲထားသော ဒေါင်းရုပ်ဆွဲပြားနှင့်
ဆွဲကြိုးကလေးပါရှိ၏။ ထိုပစ္စည်းများသည် မိဘများနှင့်တွေ့ဆုံလျှင်
အကောင်းဆုံးသက်သေများပင်ဖြစ်၏။

သီဟသည် ခြံတံခါးကြီးရှေ့တွင်ရပ်၍ အိမ်ကြီးကို
ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုအခိုက် မှာပင် ခြံတံခါးကြီးပွင့်သွားပြီး
လွန်စွာသန်မာသော လူထွားကြီးတစ်ယောက်ထွက်လာကာ

“ဟေ့ကောင်လေး၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဘာလုပ်ဖို့ရပ်ကြည့်နေတာလဲ၊ ခြံရှေ့က
ထွက်သွားစမ်း”

ဟုမောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။ သီဟသည် လူထွားကြီး၏
မောင်းနှင်မှုကြောင့် သက်ပြင်းချ၍

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူးဗျာ၊ အိမ်ကြီးက လှလွန်းလို့ ငေးကြည့်နေတာပါ။
ဒီလောက်ကြီးပြီး လှပတဲ့အိမ်ကြီးကို ကျုပ်တစ်သက်မှာ လုံးဝမမြင်ဖူးဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူထွားကြီးက လူငယ်ကို အတင်းအကြပ်ပင်
အိမ်ရှေ့မှမောင်းနှင် ထုတ်လေ၏။

သီဟသည် လူထွားကြီး၏ မောင်းနှင်မှုကြောင့် မိဘများ၏ အိမ်ရှေ့မှ
ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ သီဟသည် အလွန်ဆာနေသဖြင့် ထမင်းဆိုင်သို့သွားကာ
ညနေစာ စားလေ၏။

ထို့နောက် ထမင်းဆိုင်ရှင်လူကြီး၏ လမ်းညွှန်မှုကြောင့် စေတီလေး၌
သွားရောက်အိပ်စက် လေ၏။ သီဟသည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ

အိပ်ရာမှထ၍ မိဘများ၏ အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်သွားပြန်၏။

သူသည် အိမ်ကြီးနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင်ထိုင်၍
လူအရိပ်အခြည်ကိုကြည့်လေ၏။ ထိုအခိုက် မှာပင် အိမ်ကြီး၏ တံခါးပွင့်လာပြီး
ခြံထဲမှ စက်ဘီးစီး၍ ထွက်လာသော ရွယ်တူလူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူငယ်သည် အဖြူရောင်ဘောင်းဘီတိုနှင့်
စွပ်ကြယ်ကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျောတွင် ကြက်တောင်ရိုက်တန်ကို
သိုင်းလွယ်ထား၏။

သီဟသည် လူငယ်ကိုကြည့်ရှုနေစဉ် လူငယ်၏ စက်ဘီးသည်
လမ်းပေါ်တွင်သွားလာနေ သော အမယ်အိုကြီးတစ်ယောက်ကို
တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားပြီး အမယ်အိုကြီး လမ်းပေါ်သို့ ယိုင်လဲ ကျသွားလေ၏။

စက်ဘီးစီးလာသောလူငယ်သည်
လဲကျသွားသောအမယ်အိုကြီးကိုကြည့်၍ စက်ဘီးကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး

“အဘွားကြီး၊ စက်ဘီးလာတာမမြင်ဘူးလား၊ သေချင်လို့လား၊
အလျော်တော့မရဘူး။ ငရဲပြည်ရောက်သွားမယ်”

ဟု ရိုင်းစိုင်းစွာပြောလေ၏။

သီဟသည် အဘွားအရွယ် အမယ်အိုကြီးအပေါ် ရက်စက်သောလူငယ်ကို
မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

လူငယ်သည် အမယ်အိုကြီးကို ရိုင်းပြောစွာပြောဆိုပြီး စက်ဘီးကို နင်း၍
ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သီဟသည် လူငယ်ထွက်ခွာသွားသောအခါ အမယ်အိုကြီးကို
ဂရုဏာသက်လှ၍ ပွေ့ထူ လိုက်ပြီး

“အဘွား ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ လမ်းလျှောက်နိုင်ရဲ့လား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အဘွားအိုက

တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းစမ်းလျှောက်ပြီးနောက်

“လမ်းလျှောက်လို့ရတယ် လူလေး၊ အိမ်နီးကြီးက ကလေးကတော့

မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ ကွယ်၊ လူကလေးနဲ့စိတ်ဓာတ်ချင်းကွာခြားလိုက်တာ။

အင်းပေါ့လေ။ ဓနုဂုဏ်ကြောင့် အရာရာ လိုတရဖြစ်နေတော့ ရိုင်းပြတော့မှာပေါ့။

မိဘရဲ့အဆုံးအမလည်း ရှိပုံမရဘူး”

ဟုရေရွတ်လေ၏ ။ သီဟသည် မိဘနှစ်ပါး၏

အကြောင်းကိုကြားရသဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားသွား ပြီး

“စက်ဘီးစီးတဲ့လူရဲ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ အဘွား၊ သူဟာ

အိမ်နီးကြီးနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ အဘွားအိုက သက်ပြင်းချ၍

“စက်ဘီးစီးတဲ့လူငယ်ရဲ့နာမည်က မောင်ရွှေမြတ်တဲ့။ နာမည်နဲ့လိုက်အောင်

ဘဝင်မိုးကို ရောက်နေတဲ့ကလေးပေါ့။ မောင်ရွှေမြတ်ဟာ

ကိုငွေအေးနဲ့မပန်းရုံရဲ့သားလေ”

ဟုပြောလေရာ သီဟသည် လွန်စွာအံ့သြသွားလေ၏ ။

စက်ဘီးစီးလာသော လူငယ်သည် မိမိ၏ ညီတော်စပ်နေ၏ ။

မိမိ၏ ညီအစ်ရင်းသည် ဤမျှရိုင်းပြနေသဖြင့် အလွန်စိတ်ပျက်သွားမိ၏

။ မိဘနှစ်ပါးသည် လူငယ်ကို ဤမျှရိုင်းပြအောင် အလိုလိုက်ထားခြင်းကို

အံ့သြနေမိ၏ ။

သီဟသည် အဘွားအိုကို တဲအိမ်ကလေးသို့ တွဲပို့လေ၏ ။

အဘွားအိုသည် တဲငယ်လေး၌ သမီးတစ်ယောက်နှင့်နေထိုင်သူဖြစ်၏ ။

အဘွားအိုက တဲအတွင်းသို့ခေါ်၍

သီဟအားကောက်ညှင်းပေါင်းများကျွေး၍ ဘဝနောက် ကြောင်းကို မေးမြန်း၏ ။

သီဟက မိမိ၏ ဘဝအမှန်ကို လျှို့ဝှက်ထားလိုသဖြင့်
မိဘများသေဆုံးခြင်းကြောင့် ဤမြို့သို့ အလုပ်ရှာရန်ထွက်ခဲ့ကြောင်းပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ အဘွားအိုက မြို့စွန်တွင်စိုက်ပျိုးရေးလုပ်နေသာ သူမ၏
မောင်တစ်ဦးရှိကြောင်း ပြောလေ၏ ။

အဘွားအိုက မောင်ဖြစ်သူ၏ ခြံတွင် အလုပ်ရနိုင်ကြောင်းပြောလေ၏ ။

သီဟသည် မိဘရင်းခြာများနှင့်မတွေ့ရမီ အလုပ်တစ်ခုရရှိရန်လိုသဖြင့်
စိုက်ပျိုးရေးခြံတွင် အလုပ်လုပ်ရန် သဘောတူလေ၏ ။

ဤသို့ဖြင့် သီဟသည် မြို့စွန်ရှိ စိုက်ပျိုးရေးခြံသို့ရောက်သွားလေ၏ ။
ထိုခြံရှိ ဥယျာဉ်သမား ကြီးက

“အရင်တုန်းကတော့ ခြံထဲမှာ ငါတစ်ယောက်တည်းလုပ်နေတာပါ။
အခုတော့ အသက် ကလေးရလာပြီဆိုတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း မနိုင်တော့ဘူး။
ငါ့ခြံမှာ မင်းအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် တော့ ထမင်းကျွေးမယ်။ လုပ်အားခကိုတော့
သတ်သတ်မှတ်မှတ် မပေးနိုင်ဘူး။ ငါက ခြံအလုပ် အပြင် တစ်ပတ်မှာတစ်ရက်
အိမ်နီကြီးမှာ အလုပ်သွားလုပ်ရတယ်”

ဟုပြောလေရာ သီဟသည် အိမ်နီကြီးဆိုသောအမည်ကိုကြားရ၍
စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“အိမ်နီကြီးမှာ ဦးလေးက ဘာအလုပ်သွားလုပ်ရတာ လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ လူကြီးက ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကိုငဲ့သောက်ရင်း

“အိမ်နီကြီးရဲ့ပိုင်ရှင် ဒေါ်ပန်းရုံဟာ အမည်နဲ့လိုက်အောင်
ပန်းတွေကိုချစ်တယ်။ ပန်းတွေကို ချစ်တယ်ဆိုတာထက် မြတ်နိုးတယ်ဆိုရင်

ပိုလေးနက်မလားမသိဘူး။ ဒေါ်ပန်းရုံဟာ ပန်းတွေကို သက်ရှိသတ္တဝါတွေလို သဘောထားတယ်။ သူ့ကိုနားမလည်ရင် စိတ္တဇဖြစ်နေတယ်လို့တောင် ယူဆကြလိမ့်မယ်။ သူဟာ အားလပ်တဲ့အချိန်တွေမှာ ပန်းကလေးတွေနဲ့ စကားပြောတယ်။ ပန်းတွေကို ကဗျာရွတ်ပြတတ်တယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်သီဟက မိခင်၏ အပြုအမူကို အံ့သြသွားပြီး

“ဟင်.....ပန်းတွေကို ကဗျာရွတ်ပြတယ် ဟုတ်လား၊ ပန်းတွေကို ကဗျာရွတ်ပြတော့ ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ ဥယျာဉ်သမားလူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“လူတွေအားလုံး ဒီလိုပဲထင်ကြတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်ပန်းရုံဆိုမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ဥယျာဉ် မှူးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်သွားကြရရှာတယ်။ ပန်းပင်ရေလောင်းရုံ၊ ပေါင်းသင်ရုံ လောက်ပဲတတ်တဲ့လူတွေဟာ ဥယျာဉ်မှူးအလုပ်မှာ အကြာကြီးမလုပ်နိုင်ဘူး။ တကယ်တော့ ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်မှာ အင်မတန်လေးနက်တဲ့ စိတ်အလုပ်တွေရှိနေတယ်ဆိုတာ လူအများ သဘောမပေါက်နိုင်ကြဘူး။ ဒေါ်ပန်းရုံနဲ့ငါဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို အများကြီးဆွေးနွေးခဲ့ဖူးတယ်။ ဒေါ်ပန်းရုံဟာ ငါ့အတွေးအခေါ်တွေကိုကြားတဲ့အခါ အလွန်သဘောကျသွားပြီး သူ့ဆီမှာဥယျာဉ်မှူး လုပ်ဖို့ကမ်းလှမ်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့လက်အောက်မှာ ဘယ်တော့မှ အလုပ်မလုပ် ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ငါ့ကို ဒေါ်ပန်းရုံဘယ်လိုမှ မစည်းရုံးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒေါ်ပန်းရုံဟာ မက်လောက် စရာငွေကြေးတွေငါ့ကိုအများကြီးပေးပြီး သူ့ဆီမှာအလုပ်လုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ သီဟက ဥယျာဉ်မှူးကြီးကိုကြည့်၍

“ဒေါ်ပန်းရုံရဲ့ယောက်ျား မရှိဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ ဥယျာဉ်မှူးကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒေါ်ပန်းရုံရဲ့ယောက်ျား လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကတည်းက
သေဆုံးခဲ့ပြီးပါပြီ”

ဟုပြောလေရာ သီဟသည် ဖခင်ဖြစ်သူသေဆုံးသွားပြီဆို၍
ရင်ထဲတွင်လစ်ဟာသွား လေ၏။

သူသည် လူ့လောကသို့ရောက်ရှိခဲ့သော်လည်း ဖခင်ရင်းခြာ၏ မျက်နှာကို
မြင်တွေ့ခွင့်မရ တော့ချေ။ မိခင်ဖြစ်သူကိုသာ တွေ့ဖို့အခွင့်အရေးရှိတော့၏။

သီဟသည် ဥယျာဉ်မှူးကြီးထံတွင် မိခင်နှင့်ပတ်သက်၍
ထပ်မေးမြန်းရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့်

“ဒေါ်ပန်းရုံမှာ သားသမီးတွေမရှိဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဥယျာဉ်မှူးကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“သားသမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ပန်းရုံဟာ အတော်ကံဆိုးတယ်ကွ၊
ဒေါ်ပန်းရုံရဲ့ တစ်ဦးတည်း သောသားကလေးဟာ အခါလည်သားအရွယ်မှာ
ထူးဆန်းစွာပျောက်ဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ဒေါ်ပန်းရုံဟာ သားဇောနဲ့
အတော်အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကလေးကိုပြန်ရဖို့ လူအင်အား၊
ငွေအင်အားတွေသုံးပြီး ရှာဖွေခဲ့ပေမယ့် ကလေးကတော့ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်
ဆုံးခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဒေါ်ပန်းရုံဟာ ခင်ပွန်းမရှိတဲ့နောက်မှာ မြို့ထဲက
မိဘမဲ့ကလေး တစ်ယောက်ကို မွေးစားခဲ့တယ်။ ဒီကလေးဟာ
အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ မိသားစုတစ်စုက ကလေး ပါ။ အခုတော့လည်း
ဒီကလေးဟာ ဒေါ်ပန်းရုံရဲ့ မွေးစားသားအဖြစ်နဲ့ ရွှေပေါ်မြတင်ဖြစ်နေပြီ”

ဟုပြောလေရာ သီဟသည် အဘွားအိုကို

စက်ဘီးနှင့်တိုက်မိမတတ်ဖြစ်သွားသော ရိုင်းပြ သော လူငယ်ကိုသတိရလေ၏ ။

ထိုလူငယ်သည် မိခင်၏ မွေးစားသားဖြစ်နေလေ၏ ။ သီဟသည်
မိခင်နှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းလိုသေး၏ ။ ထို့ကြောင့်

“ဒေါ်ပန်းရုံဆိုတဲ့အမျိုးသမီးကြီးဟာ ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ ဥယျာဉ်မှူးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ဒေါ်ပန်းရုံဟာ အတော်ထူးဆန်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။

ငါတို့တစ်သက်မှာ သူစီးပွားရေး လုပ်တာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့
ဒေါ်ပန်းရုံဟာ သူဌေးသူကြွယ်တစ်ဦးတက် အများကြီးပိုပြီး ပိုက်ဆံသုံးစွဲတယ်။
ဒါကြောင့် ဒီမြို့မှာ ဒေါ်ပန်းရုံထက် ချမ်းသာတဲ့လူမရှိဘူးလို့ တွက်ဆကြတယ်။
ဒေါ်ပန်းရုံဟာ အလှူအတန်းကိစ္စနဲ့ကြုံရင် ဒီမြို့က သူဌေးတွေထက် ၂ ဆပိုပြီး
လှူဒါန်းတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒေါ်ပန်းရုံဟာ ပန်းတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ပိုက်ဆံကို
အတိုင်းအဆမရှိ သုံးစွဲတယ်။ တစ်ခါတုန်းက ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ယောက်ဆီက
အဖိုးတန်ပန်းပင်တစ်ပင်ကို ရွှေ တစ်ဆယ်သားနဲ့လဲလှယ်ပြီး ဝယ်ယူခဲ့တယ်။ အဲဒီ
ပန်းပင်ဟာ သူ့လက်ထဲမှာ ၃-ရက်ပဲ ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဘယ်တော့မှမနာမြောတတ်ဘူး။ သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ဥယျာဉ်မှူး တွေဟာ
မပန်းရုံရဲ့ပန်းတွေကို မပြုစုရဲ့လို့ ဒီမြို့ကထွက်ပြေးရတာ များတယ်။ တစ်ခါတုန်းက
အဖိုးတန်ပန်းပင်တစ်ပင်ကို သေဆုံးအောင်လုပ်တဲ့ ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်ကို
သေနတ်နဲ့ အသေ ပစ်သတ်ဖို့ ကြံရွယ်ဖူးတယ်”

ဟုပြောလေရာ သီဟသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ ထူးဆန်းသောစရိုက်များကို
အံ့သြစွာနားထောင် လေ၏ ။ ထို့နောက် သီဟက

“ဒေါ်ပန်းရုံနဲ့ ဦးလေး ဘယ်လိုရင်းနှီးသွားတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ ဥယျာဉ်မှူးကြီးက အဝေးဆီသို့ငေးကြည့်၍

“ဒေါ်ပန်းရုံနဲ့ငါဟာ တစ်မြို့တည်းမှာနေထိုင်ပေမယ့်

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိကျွမ်း ကြဘူး။ ဒေါ်ပန်းရုံဟာ ငါလို သီးပင်စားပင်တွေကို စိုက်ပျိုးစားသောက်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို အထင်မကြီးဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာ ဒေါ်ပန်းရုံစီးလာတဲ့ရထားလုံးဟာ ငါ့ခြံရှေ့ကဖြတ်သွားတယ်။ ဒေါ်ပန်းရုံဟာ ငါ့ခြံထဲက ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကိုမြင်ပြီး ရထားလုံးပေါ်က အထိတ်တလန့်ဆင်းလာ တယ်။ အဲဒီ ပန်းကတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ရိုးမတောထဲက ခက်ခက်ခဲခဲရှာဖွေလာတဲ့ အင်မတန်ရှားပါး တဲ့ တောပန်းလေးတစ်ပွင့်ပဲ။ ဒေါ်ပန်းရုံဟာ ပန်းတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် အင်မတန်ရှူးသွပ်တယ်။ ငါ့ဆီက တောပန်းကလေးကို ဈေးအမြင့်ဆုံးပေးပြီး ဝယ်ယူတယ်။ ငါဟာ အဲဒီ တုန်းက ဒေါ်ပန်းရုံရဲ့ ငွေနဲ့ပေါက်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုမကြိုက်လို့ မရောင်းခဲ့ဘူး။ နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ ပန်းဝါသနာ အိုးချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ပန်းပင်ကို ဒေါ်ပန်းရုံအတွက် လက်ဆောင်ပို့ပေး ခဲ့တယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ဒေါ်ပန်းရုံနဲ့ငါဟာ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ပန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အယူအဆအတွေးအခေါ်တွေကို အပြန်အလှန်ပြောရင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်လာတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ဒေါ်ပန်းရုံရဲ့ပန်းဥယျာဉ်ကို တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်သွားပြီး ပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီ အတွက် အခကြေးငွေမယူပါဘူး။”

ဟုပြောလေရာ သီဟသည် မိခင်နှင့်ပတ်သက်သော

အကြောင်းအရာများကိုသိခွင့်ရ၍ လွန်စွာစိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏ ။ လူကြီးက ဆက်လက်၍

“ဒေါ်ပန်းရုံဟာ ပန်းပင်တွေကို ငါ့ကြည့်ရှုပေးတဲ့အချိန်ကစပြီး

ဥယျာဉ်မှူးမထားတော့ဘူး။ ခြံထဲမှာ ခိုင်းစေဖို့အလုပ်သမားပဲ ထားတော့တယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဒေါ်ပန်းရုံရဲ့ခြံကြီးကိုသွားရင် မင်းကိုခေါ်သွားမယ်”

ဟုပြောလေရာ သီဟသည် မိခင်၏ အိမ်နီးကြီးသို့

စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်
အိမ်နီးကြီးသို့သွားရမည့်နေ့ကို စောင့်မျှော်နေလေ၏။

သီဟသည် ဥယျာဉ်မှူးလူကြီး၏ အလုပ်များကို

အားကြိုးမာန်တက်လုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် လူကြီးသည် သီဟကို
သဘောကျကြောင်း မကြာခဏ ချီးမွမ်းလေ၏။

သီဟသည် အားလပ်သည့်အချိန်များတွင် သိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းများကို

လေ့ကျင့်နေတတ်၏။ လူကြီးသည် သိုင်းလေ့ကျင့်နေသော သီဟကိုကြည့်၍

“ကိုယ်ခံပညာလေ့ကျင့်နေလားဟေ့၊ ကောင်းတယ်ကွ၊

လောကမှာလူတွေဟာ ငြိမ်းချမ်း ရေးကို အလိုရှိတယ်လို့ပြောဆိုကြတယ်။

မေတ္တာတရားကိုရှေ့ထားပြီး သည်းခံစိတ်မွေးရမယ် လို့လဲ ပြောတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့

တစ်ခါတစ်ရံတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးရဖို့အတွက် မေတ္တာတရားကို ရှေ့ထားရုံနဲ့မရဘူး။

ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်ရတဲ့အခါမျိုးတွေရှိတယ်။ ဒီအခါမှာ တိုက်ခိုက်ရေးပညာတွေ က

အသုံးဝင်လာတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ခံပညာကို

တတ်ကျွမ်း ဖို့လိုအပ်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ သီဟသည် ကိုယ်ခံပညာလေ့ကျင့်ရင်း ထိုပညာများကို

သင်ကြားဖြစ်သော အကြောင်းကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

တစ်ညသ၌ မွေးဖခင် အရက်သမားကြီးသည် အရက်သောက်ဖော်

သောက်ဖက် လူကြီး တစ်ဦးကိုခေါ်လာ၏။ ထို့နောက် တစ်ညလုံး သောက်ကြပြန်၏

။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်လျှင် ဧည့်သည်လူကြီးသည် အရက်နာကျ၍

အိပ်ယာထဲ၌ မထနိုင်ဘဲရှိလေ၏။ သီဟသည် အရက်နာကျနေသော

လူကြီးကိုပြုစုရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူကြီးက လက်ကာပြ၍ အိပ်ရာမှထကာ

“ငါ့ကို ဘယ်လိုမှမပြုစုနဲ့၊ ငါ့အတွက် အရက်နာကျတာကို ကုစားဖို့နည်းလမ်းရှိတယ်”

ဟုပြောကာ အိမ်ရှေ့ရှိ ကွက်လပ်သို့လျှောက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ခြေနစ်ဖက်ကိုခွဲ၍ ရပ်ကာ တစ်ကိုယ်တည်းသိုင်းကစားနေလေ၏။

သီဟသည် လူကြီးသိုင်းကစားနေခြင်းကို စိတ်ဝင်စား၍ တအံ့တဩကြည့်ရှုလေ၏။

သိုင်းသမားလူကြီးသည် အတန်ကြာအောင် သိုင်းကစားပြီးနောက် ခန္ဓာကိုယ်မှ ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ ကျလာလေ၏။ ထို့နောက် သိုင်းကစားခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီး အရက်နာကျခြင်း ပျောက်ဆုံးသွားပြီဆို၏။

သိုင်းသမားလူကြီး၏ အမည်မှာ ဦးတေဟူ၍ ဖြစ်ပြီး ဦးတေသည် ယခင်က နာမည်ကျော် ကြားသော သိုင်းဆရာကြီးဖြစ်သည်ဆို၏။ ဦးတေသည် မယားဖြစ်သူ သေဆုံးပြီးနောက် အရက် သမားကြီးအဖြစ် ပေတေလေလွင့်ကာ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ခြေဦးတည့်ရာ သွားလာနေခဲ့၏။

ယခု သီဟ၏ မွေးစားဖခင် အရက်သမားကြီးနှင့် ပေါင်းသင်းမိပြီး ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ညီအစ်ကိုရင်းသဖွယ် ခင်မင်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးတေသည် မောင်သီဟတို့တွင် သုံးနှစ် နီးပါးနေထိုင်ခဲ့၏။

သီဟသည် ဦးတေကို ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစု၍ သိုင်းပညာကိုနေ့စဉ်သင်ကြားခဲ့၏။

ဦးတေသည် သီဟကို ချစ်ခင်သူဖြစ်၍ သိုင်းပညာရပ်များကို မချွင်းမချန်သင်ပြပေးခဲ့၏။ သီဟတို့နှင့်နေထိုင်ပြီး သုံးနှစ်နီးပါးကြာသောအခါ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် လူမိုက်တစ်ဦးနှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား၏။

ဦးတေသည် အလွန်သဘောမနောကောင်းသူဖြစ်ပြီး သူတစ်ပါးနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့လှ၏။ ထိုနေ့က ဦးတေသည် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဓားရှည်ကိုဆွဲကာ လူမိုက်၏ လည်မျိုကို ခုတ်ပိုင်းရန် ကြံရွယ်လိုက်၏။

လူမိုက်သည် ဦးတေ၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ကြောက်လွန်း၍ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ် လိုက်၏။

ဦးတေသည် လူမိုက်၏ ထိတ်လန့်ဖွယ်အော်ဟစ်သံကြောင့် စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းလိုက်နိုင်ပြီး တက်ကိုခေါက်၍ ဓားကိုမြေပေါ်သို့ ထိုးစိုက်လိုက်၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ဦးတေလည်း သတိသံဝေဂရကာ တရားဘောင်သို့ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ ဦးတေ တရားဘောင်ဝင်သွားသောအခါ မောင်သီဟ၏ ဖခင် အရက်သမားကြီးတစ်ဦးသာ အရက်ကို အဖော်ပြုရင်းကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သီဟသည် သိုင်းဆရာကြီးဦးတေ သင်ကြားပေးခဲ့သော သိုင်းပညာကို နေ့စဉ်မပြတ် လေ့ကျင့်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ကိုယ်ခံပညာအဆင့်အတန်းမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တိုးတက်လာခဲ့၏။

*

အခန်း(၂)

ဥယျာဉ်မှူးလူကြီး၏ ခြံသို့ သီဟရောက်ရှိပြီး တစ်ပတ်ပြည့်သောနေ့တွင် လူကြီးက အိမ်နီ ကြီးသို့လိုက်ခဲ့ရန် ပြောဆိုလေ၏ ။

သီဟသည် မိခင်နှင့်တွေ့ဆုံရန် အလွန်စိတ်စောနေလေ၏ ။ မိခင်၏ ရုပ်ရည်ရူပကာကို တွေ့ချင်မြင်ချင်လှ၏ ။ ထို့ကြောင့် လူကြီးခေါ်ဆောင်ရာသို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် လိုက်ပါသွားလေ၏ ။

ဥယျာဉ်မှူးလူကြီး ခြံရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ခြံစောင့်လူကြီးက ခြံတံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်၏ ။ ဥယျာဉ်မှူးကြီးသည် ရှေ့မှဦးဆောင်၍ သီဟကို ခေါ်သွားလေ၏ ။

သီဟသည် ခြံကြီးထဲသို့ရောက်သောအခါ လှပခုံညားသော အနီရောင်အိမ်ကြီးကို မြင်တွေ့ ရ၏ ။

အိမ်ကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် လွန်စွာလှပသော ပန်းဥယျာဉ်ကို မြင်တွေ့ရ၏ ။

ပန်းဥယျာဉ်ထဲတွင် လွန်စွာရှားပါးသော ပန်းများကို စုံလင်စွာမြင်တွေ့ရသည်။ ဥယျာဉ်မှူး ကြီးက လက်ဝှေ့ယမ်း၍

“ဥယျာဉ်ထဲကပန်းတွေဟာ မလှပဘဲ အရုပ်ဆိုးရင်ဆိုးနေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းတွေ အားလုံးကတော့ အလွန်ရှားပါးတဲ့ပန်းတွေပဲကွ၊ ဒေါ်ပန်းရုံဟာ သူ့ရဲ့ပန်းဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ဒီပန်း တွေရဖို့အတွက် ငွေတွေအများကြီးအသုံးပြုခဲ့ရတယ်”

ဟုပြောရင်း ပန်းဥယျာဉ်ထဲသို့ ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ဝင်သွားလေ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဥယျာဉ်၏ တစ်နေရာမှ တယောထိုးသံကိုကြားရလေ၏ ။ တယောသံသည် အလွန်နားထောင်၍ ကောင်းလှပြီး

ရင်ထဲတွင်အေးမြကြည်လင်သွားလေ၏။

လူကြီးက တယောသံထွက်ပေါ်ရာ ပန်းခြံရှိရာသို့
ဦးတည်လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။ ပန်းခြံကလေးကို ရောက်သောအခါ
ကျောက်သားကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ တယောထိုးနေသော
လွန်စွာချောမောလှပသည့် အမျိုးသမီးကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

သီဟသည် အမျိုးသမီးကြီးကိုကြည့်၍ သူ၏ မိခင်မှန်း ရိပ်စားမိသွားပြီး
ရင်ထဲတွင်လှိုက်ဖို သွားလေ၏။ မိခင်၏ မျက်နှာမှာ အလွန်မဟာဆန်ပြီး
ပိတုံးရောင်ကေသာများကို လှပစွာထုံးဖွဲ့ထားလေ၏။

သီဟသည် ပန်းချုံရှေ့တွင်ထိုင်၍ တယောထိုးနေသော မိခင်ကို
မျက်တောင်မခတ်တန်း ကြည့်ရှုနေမိ၏။ မိမိငယ်စဉ်ကလေးဘဝကပင်
တွေ့ချင်မြင်ချင်လွန်း၍ တောင့်တခဲ့သောမိခင်ကို တွေ့ရှိရပေပြီ။

မိခင်၏ မျက်နှာသည် အလွန်ကြည်လင်ဝင်းပနေပြီး
ချစ်ခင်စရာကောင်းလှ၏။ သူမ၏ တယောသံမှာလည်း
လွန်စွာသာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။

မိခင်သည် မျက်လုံးများမှိတ်၍ တယောထိုးနေရာမှ လူသံကြား၍
ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ဥယျာဉ်မှူးလူကြီးနှင့် သီဟ၏ မျက်နှာကိုမြင်သောအခါ
တယောထိုးခြင်းကို ရပ်တန့်၍ ညှို့ငင်အား ကောင်းသောအသံဖြင့်

“ပန်းတွေကို တယောထိုးပြပြီး အာရုံဝင်စားနေတာနဲ့ ဦးချစ်ကောင်းတို့
ရောက်နေတာ တောင် သတိမပြုမိလိုက်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ သီဟသည် ပန်းများကိုတယောထိုးပြနေသည်ဆိုသော
မိခင်ကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်၏။

သက်မဲ့ဖြစ်သော ပန်းများကို တယောထိုးပြနေသည်ဆိုခြင်းမှာ

ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ဖြစ်၏။ မိခင်၏ စိတ်ဓာတ်သည် ပုံမှန်အခြေအနေမှ ရှိပါလေစ။

မိခင်သည် သီဟကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်၍
ဦးချစ်ကောင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ဒီသူငယ်က ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဦးချစ်ကောင်းက သီဟအား မိမိခြံတွင်
ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသော လူငယ်ဟု မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးက သီဟ၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ပန်းတွေကို ဝါသနာပါရဲ့လားလူလေး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ သီဟက မိခင်ကိုကြည့်၍

“အရင်တုန်းကတော့ ဝါသနာပါရကောင်းမှန်းမသိဘူး။ အခုတော့
ဒီခြံကြီးထဲကိုရောက် တော့မှ ပန်းတွေကို ဝါသနာပါရကောင်းမှန်းသိလာပြီ”

ဟုပြောလေရာ အမျိုးသမီးကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“အပင်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူတွေမသိသေးတဲ့

လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို လူတိုင်းမသိနိုင်ဘူး။

စိတ်သဘောထား အလွန်သိမ်မွေ့တဲ့လူတွေမှ သိမြင် နိုင်တယ်။ အပင်တွေရဲ့

လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုသိရင် အလွန်သေးငယ်တဲ့ စံပယ်ပန်းကလေးတစ်ပွင့်

ကိုတောင်မှ ခူးခွတ်ရက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အပင်ပေါ်က ကြွေကျလာတဲ့ပန်းတစ်ပွင့်ဟာ

လူတွေရဲ့ သဘာဝနဲ့ယှဉ်ရင် သေဆုံးမှုတစ်ခုပါပဲ။ ဒါကြောင့် ပန်းတွေကို

တကယ်ချစ်တတ်ရင် မြေမှာကြွေကျ တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်အတွက်

ဝမ်းနည်းတတ်ရတယ်”

ဟုပြောလေရာ သီဟသည် အမျိုးသမီးကြီး၏ စကားကို

အလွန်အံ့သြသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် မိခင်၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ပန်းတစ်ပွင့်အတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးရမယ်ဆိုရင်

ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး ဝမ်းနည်း ပူဆွေးစရာတွေ
အတိဖုံးလွှမ်းနေတော့မှာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးသည် သီဟ၏ စကားကြောင့်
ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“လူလေးမဆိုးဘူး။ အတွေးအခေါ်ရှိသားပဲ။ လူမှန်ရင် အတွေးအခေါ်
ဒဿနနဲ့ကင်းပြီး မနေရဘူး။ အတွေးအခေါ်မရှိတဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ
လေးလေးနက်နက်မခံစားတတ်ဘူး။ နောက် ပြီးတော့
ဒီထက်အဆင့်မြင့်မြင့်ပြောရရင် အတွေးအခေါ်မရှိတဲ့လူဟာ ဓမ္မနဲ့ဝေးနေဦးမှာပဲ။
လူလေး အသက်ငယ်ပါသေးတယ်။ ဓမ္မဆိုတာ သိနိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
လူမှန်ရင် အတွေး အခေါ်ဒဿနနဲ့ ကင်းကွာပြီးမနေအပ်ဘူး။ တကယ်တော့
သဘာဝတရားကြီးဟာ လူနဲ့တိရစ္ဆာန်ကို ခွဲခြားဖို့အတွက် အတွေးအခေါ်ကို
ဖန်တီးပေးလိုက်တာပါပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ သီဟသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ စကားကို
နှစ်သက်သဘောကျသွား၏။ မိခင်၏ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းသောစိတ်ဓာတ်ကို
နှစ်သက်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့် မိခင်၏ လက်ထဲရှိ တယောကိုကြည့်၍

“ပန်းတွေကို တယောထိုးပြတယ်ဆိုတော့ ပန်းတွေက တယောသံကို
ခံစားနားဆင်နိုင် လို့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူက စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ လူလေးရယ်၊ အပင်တွေဟာ သိပ်ပြီးတော့ခံစားတတ်တာပေါ့၊ အဒေါ်ခြံထဲက ပန်းတွေဟာ ဘယ်ပန်းတွေနဲ့မှမတူအောင် တမူထူးခြားတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးချစ်ကောင်းဆိုသော ဥယျာဉ်မှူးကြီးက ဝင်ရောက်၍

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒေါ်ပန်းရဲ့ပန်းတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘယ်ဥယျာဉ်ကပန်းနဲ့မဆို လန်းဆန်းမှုမှာ ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မိခင်ဖြစ်သူက တယောကို ပေါင်ပေါ်သို့တင်၍

“လူလေးကို လက်တွေ့ကျတဲ့သက်သေပြချက်တစ်ခုပြောမယ်။

အဒေါ်တယောထိုးပြီး ဖျော်ဖြေတဲ့ပန်းတွေဟာ တယောမထိုးတဲ့ပန်းတွေထက် ပိုပြီးရှင်သန်ကြီးထွားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါဟာ ပန်းတွေဟာ အနုပညာခံစားမှုရှိတယ်ဆိုတဲ့ လက်တွေ့စမ်းသပ်ချက်ပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီး ထူးခြားတာပြောရရင် ပန်းတွေဟာ မေတ္တာကိုတောင် နားလည်ခံစားတတ်တာတွေ့ရတယ်။ ပန်းတွေကို မေတ္တာပို့ပေးရင် ပိုပြီးရှင်သန်ကြီးထွားတယ်”

ဟုပြောလေရာ အမျိုးသမီးကြီးက အလွန်လေးနက်သော အမူအရာဖြင့်

“မယုံမရှိနဲ့လူလေး၊ ဒါဟာ လက်တွေ့ပဲ၊ အဒေါ်ရဲ့စမ်းသပ်ချက်တွေကို အတိအကျပြောပြ နေတာ၊ မေတ္တာရဲ့စွမ်းအင်ကို ပန်းကလေးတွေ ခံယူတတ်တယ်၊ လူလေးမယုံရင် အဒေါ်ရဲ့ပန်းခြံ ကိုလာပြီး ပန်းကလေးတွေကို လေးလေးနက်နက်မေတ္တာပို့စမ်းပါ၊ ပန်းတွေဟာ ထူးထူးခြားခြားပဲ ဖူးပွင့်လာပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေရာ သီဟက လွန်စွာအံ့သြဟန်ဖြင့်

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ဒီနေ့ကြားရတဲ့စကားတွေဟာ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲဗျာ၊
ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီလိုအတွေ့ အကြုံမျိုး တစ်ခါဖူးမျှမတွေ့ဖူးဘူး”

ဟုပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးက သီဟ၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍

“မင်းမဆိုးဘူး။ စူးစမ်းချင်စိတ်ရှိတယ်။ ကမ္ဘာကြီးကို
တိုးတက်စေတာဟာ စူးစမ်းချင်စိတ် ရှိတဲ့ လူ့လက်တစ်ဆုပ်ကြောင့်ပဲ၊
လူငယ်အများစုဟာ စူးစမ်းချင်စိတ်ရှိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူငယ် တွေရဲ့
စူးစမ်းချင်စိတ်ဟာ လူလတ်ပိုင်းကိုရောက်ရင် ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။
စူးစမ်းချင်စိတ်ကို လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ထိ
ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တဲ့သူဟာပြောင်းလဲမှုကြီးတွေကို ဖန်တီးနိုင်တဲ့လူတွေပဲ၊
မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို အဒေါ်သဘောကျတယ်။ အဒေါ်ရဲ့ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်ချင်ရင်
အချိန်မရွေး ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဥယျာဉ်မှူးကြီး ဦးချစ်ကောင်းက

“ဒေါ်ပန်းရုံခြံထဲမှာ သီဟကိုထားချင်ရင် ထားလို့ရပါတယ်၊ ကျုပ်ဆီမှာ
သီဟမရှိလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါ်ပန်းရုံဆီမှာတော့ အလုပ်သမားနည်းနေတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒေါ်ပန်းရုံက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒါဆိုရင် ကောင်လေးကို ကျွန်မခြံထဲမှာ ခေါ်ထားပါရစေ၊
အခုလိုခေါ်ခွင့်ပေးတဲ့အတွက် ဦးချစ်ကောင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ ဦးချစ်ကောင်းက တဟားဟားရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား ကျေးဇူးတင်ရင် ကျုပ်ကို ခရမ်းရောင်ပန်းပင်တစ်ပင်
လက်ဆောင်ပေး လေ”

ဟုပြောလေ၏ ။ ဦးချစ်ကောင်း၏ စကားကြောင့် ဒေါ်ပန်းရုံက

ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဪ.....ခရမ်းရောင်ပန်းကို ရှင်တကယ်လိုချင်နေတာကိုး။
အဲဒါဆိုလည်း ယူပါရှင်၊ ရှင့်ကို ပန်းပင်တစ်ပင်ပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ ဒေါ်ပန်းရုံ၏ စကားကြောင့် ဦးချစ်ကောင်းက
ခြံဝင်းတစ်နေရာရှိ ခရမ်းရောင် ပန်းပွင့်နေသော အပင်ပုလေးဆီသို့
ဦးတည်လျှောက်လှမ်းသွားပြီး

“ဒီနေ့ သိပ်ထူးဆန်းတယ်ဗျာ၊ ဒေါ်ပန်းရုံဆီက
ခရမ်းရောင်ပန်းပင်ကိုရတာ ဟာ ဟောဒီက သီဟကြောင့်ပဲထင်တယ်။ ဟား
ဟား.....ခရမ်းရောင်ပန်းကို ဒေါ်ပန်းရုံဟာ ငွေတစ်သိန်းပေးရင်
တောင်မရောင်းဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်ဗျ”

ဟုပြောရင်း သေးငယ်သော ပန်းပင်လေးကို ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်၏ ။
ဒေါ်ပန်းရုံက ခေါင်း ညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ တခြားလူဆိုရင် ငွေဆယ်သိန်းပေးတာတောင်
ရောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ခရမ်း ရောင်ပန်းအတွက် ကချင်လူမျိုးသုံးယောက်
အသက်သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ သူတို့သုံးယောက်ဟာ နှင်းမုန်တိုင်းမိပြီး
နှင်းတောင်ပြိုကျတာနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ ခရမ်းရောင်ပန်းကိုရှာဖို့ လူလေး
ယောက်သွားတာ တစ်ယောက်ပဲ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်တယ်။ ခရမ်းရောင်ပန်းဟာ
ခါကာဘိုရာဇီ တောင်ပေါ်က ခက်ခက်ခဲခဲရှာဖွေလာရတဲ့ပန်းပဲ၊ ဒီပန်းဟာ
အလွန်အေးမြတဲ့ ရာသီဥတုမှာမှ စိုက်ပျိုးလို့ရတယ်။ အခု ကျွန်မဆီမှာဖူးပွင့်နေတာ
ကျွန်မအမြဲမေတ္တာပို့ပေးနေလို့ထင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးချစ်ကောင်းကို ခေါင်းညိတ်၍

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒေါ်ပန်းရုံဟာ ပန်းတွေကို မေတ္တာပို့တဲ့နေရာမှာ
ကျုပ်ထက်အများကြီးရှေ့ ရောက်နေပြီ၊ မောင်သီဟကိုဒေါ်ပန်းရုံဆီမှာ

ခေါ်ထားမယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့အထုပ်အပိုးတွေယူပြီး ပြန်ပို့လိုက်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဦးချစ်ကောင်းက သီဟကိုခေါ်၍
မြို့ပြင်စိုက်ပျိုးရေးခြံသို့ ပြန်ခဲ့ လေ၏။ လမ်းခရီး၌ ဦးချစ်ကောင်းက

“ဒေါ်ပန်းရုံဟာ အလွန်လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကွ၊
သူ့ရဲ့ဘဝပုံစံက အလွန်ဆန်းကြယ်တယ်၊ သူဟာ ခြံထဲမှာနေဖို့
လူတစ်ယောက်ကိုဘယ်တော့မှ လွယ်လွယ်ခေါ်လေ့ မရှိဘူး။ ဒီနေ့မင်းကို
ချက်ချင်းလက်ခံလိုက်တာ ငါသိပ်အံ့ဩတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ပန်းရုံနဲ့ နေရတာ
မင်းအတွက်ကံကောင်းပါတယ်၊ ဒေါ်ပန်းရုံဟာ သူနှစ်သက်ပြီဆိုရင်
ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တော့မှနှမြောတွန့်တိုလေ့မရှိဘူး”

ဟုပြောလေသာ သီဟက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်မှာ ငွေကြေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး လိုချင်တပ်မက်စိတ်မရှိပါဘူး၊
ဒေါ်ပန်းရုံနဲ့ နေထိုင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒသက်သက်ပါ”

ဟုပြောရင်း တစ်သက်လုံးခွဲခွာလာရသော

မိခင်နှင့်အတူတူနေရတော့မည်ဆိုကာ ဝမ်းသာ ကြည်နူးနေ၏။

ထိုအခါ ဥယျာဉ်မှူးဦးချစ်ကောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ငါသိပါတယ်။ အိမ်နီကြီးမှာနေရင်တော့
ဒေါ်ပန်းရုံရဲ့မွေးစားသား မောင်ရွှေမြကို အထူးသတိထားပေတော့၊ မောင်ရွှေမြဟာ
မျိုးရိုးညံ့ဖျင်းလို့လားမသိဘူး၊ အလွန် ရိုင်းပြတယ်။ ဒီမြို့ကလူတွေအားလုံး
မောင်ရွှေမြမိုက်ရိုင်းတာ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ပန်းရုံရဲ့ မျက်နှာကိုထောက်ထားပြီး
သည်းခံခွင့်လွှတ်ပေးတာ များပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ သီဟက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ်မှာ သည်းခံခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိပါတယ်။ မောင်ရွှေမြကို

အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံပါမယ်၊ အိမ်နီကြီးမှာနေထိုင်တဲ့ လူတွေအကြောင်းကို ပြောပြပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးချစ်ကောင်းက ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိ၍

“အိမ်နီကြီးမှာ မောင်ရွှေမြအပါအဝင် ယောက်ျားလေးယောက်ရှိတယ်၊

အဲဒါကတော့ မောင်ရွှေမြ၊ တံခါးစောင့်ဦးဗလနဲ့ ဖိုးထောင်၊ ဖိုးမောင်
အမြွှာညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲကွ၊ အိမ်နီကြီး ကလူတွေရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့
သူတို့အားလုံး ကိုယ်ခံပညာအသီးသီးတတ်ကျွမ်းကြတယ်။ ဦးဗလက
သိုင်းပြောင်းပြန်ဆရာကြီးကွ၊ ဖိုးထောင်နဲ့ ဖိုးမောင်ကလည်း
မြန်မာသိုင်းကောင်းကောင်း တတ်တယ်။ ဒေါ်ပန်းရုံရဲ့ မွေးစားသား
လူပေါ့ကြော့ကောင်တောင်မှ အင်္ဂလိပ်ဘောက်ဆင်ကို
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တတ်တယ်”

ဟုပြောလေရာ သီဟက သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဆိုရင် အိမ်နီကြီးက ယောက်ျားတွေထဲမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း
ကိုယ်ခံပညာ မတတ်တာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးချစ်ကောင်းက သီဟကို

မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ဘာဖြစ်လို့ ကြောင်လက်သည်းဖွက်သလို နေချင်ရတာ လဲ

မောင်သီဟရယ်၊ မင်းရဲ့ လှုပ်ရှားသွားလာပုံက အလွန်သွက်လက်ဖျတ်လတ်တယ်၊
ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစစ်ကလည်း ကိုယ်ခံ ပညာကောင်းကောင်းတစ်ရပ်ကို
စနစ်တကျလေ့ကျင့်ထားပုံပဲ၊ ဟဲ ဟဲ.....သူများကိုသာ ပညာ လျှို့ဝှားလို့ရမယ်၊
ငါ့ကိုတော့ မင်းလျှို့ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ နောက်ပြီးတော့ မင်းသိထားဖို့က အိမ်နီကြီး က
အိမ်ဖော်မိန်းကလေးသုံးယောက်ဟာ ကိုယ်ခံပညာကို တတ်ကျွမ်းကြတယ်၊
ယောက်ျားရင့်မာ ကြီးတွေလို ရဲဝံ့သူပဲရှိကြတယ်၊ အိမ်နီကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်

ဒေါ်ပန်းရုံကိုယ်တိုင်တောင် ကိုယ်ခံပညာ တတ်ကျွမ်းနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်နီးကြီးကလူတွေကို အထင်မသေးပါနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်သီဟက

“အိမ်နီးကြီးကလူတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဆန်ပြီး ကိုယ်ခံပညာတွေ တတ်ကျွမ်းကြတာလဲ၊ သူတို့မှာ ဘယ်လိုရန်သူတွေ ရှိလို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဦးချစ်ကောင်းက ဆေးပေါလိပ်ကိုဖွာ၍ အဝေးဆီသို့ငေးကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒေါ်ပန်းရုံဟာ လျှို့ဝှက်တဲ့ရန်သူတွေ ဘာတွေရှိနိုင်တယ်လို့ ငါထင်တယ်။ သူဟာ ငါနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောမပြဘူး။ ဒေါ်ပန်းရုံရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါသိပ်မသိဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ သီဟက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် နားထောင်ရင်း

“ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ပန်းရုံဟာ တစ်မြို့တည်းသားတွေပဲ၊ ဒေါ်ပန်းရုံအကြောင်းကို ဘာလို့မသိ တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးချစ်ကောင်းက ဆေးလိပ်ကိုဖွာရင်း

“သူနဲ့ငါဟာ တစ်မြို့တည်းဖြစ်ပေမယ့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေမှ မဟုတ်ကြတာ၊ ငါဟာ ဒီမြို့သားမဟုတ်ဘူးကွ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကဆိုရင် ငါဟာ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှာ နေထိုင်ခဲ့တာ၊ မှော်ဘီဘက်မှာနေရင်း မတရားမှုတစ်မှုကို ဝင်ဖြေရှင်းရာက လူသတ်မှုဖြစ်တယ်။ လူသတ်မှုကြောင့် တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျပြီး မဲပေါက်လို့ပြန်လွတ်လာတယ်။ ငါတစ်ကျွန်းက ပြန်လာတော့ ငါ့အစ်မဟာ ဒီမြို့မှာရောက်နေပြီ။ ငါတို့ဟာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲရှိပေမယ့် ငါ့အစ်မအတွက်တော့ ငါ ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ပေးဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့အစ်မနဲ့ နီးနီးနေချင်လို့ ဒီမြို့မှာ

လာပြီးအခြေချဖြစ်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ငါဟာ ဒီမြို့သားမဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်ပန်းရုံကတော့
မိဘတွေလက်ထက်ကတည်းက ဒီမြို့မှာပဲနေထိုင်ခဲ့တာကွ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဒေါ်ပန်းရုံရဲ့အခက်အခဲ တွေကို အစွမ်းရှိသမျှ ကာကွယ်ဖြေရှင်းပေးပါကွာ”

ဟုမှာကြားလေ၏ ။ သီဟသည် မိခင်၍ ကြုံတွေ့ရသော
မည်သည့်အခက်အခဲကိုမဆို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပေးရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏ ။

ထို့ကြောင့် မိခင်နှင့်ပတ်သက်သော ရန်အန္တရာယ်ဟူသမျှကို
ကူညီဖြေရှင်းပေးမည့် အကြောင်း ဦးချစ်ကောင်းကို ကတိပြုလိုက်လေ၏ ။

ထို့နောက် အိမ်နီးကြီးရှိရာအရပ်သို့ စိတ်အားတက်ကြွစွာ
လှမ်းခဲ့လေတော့၏ ။

*